

Loopy Teller Studio

EL DIA DELS INFLUENCERS VIVENTS



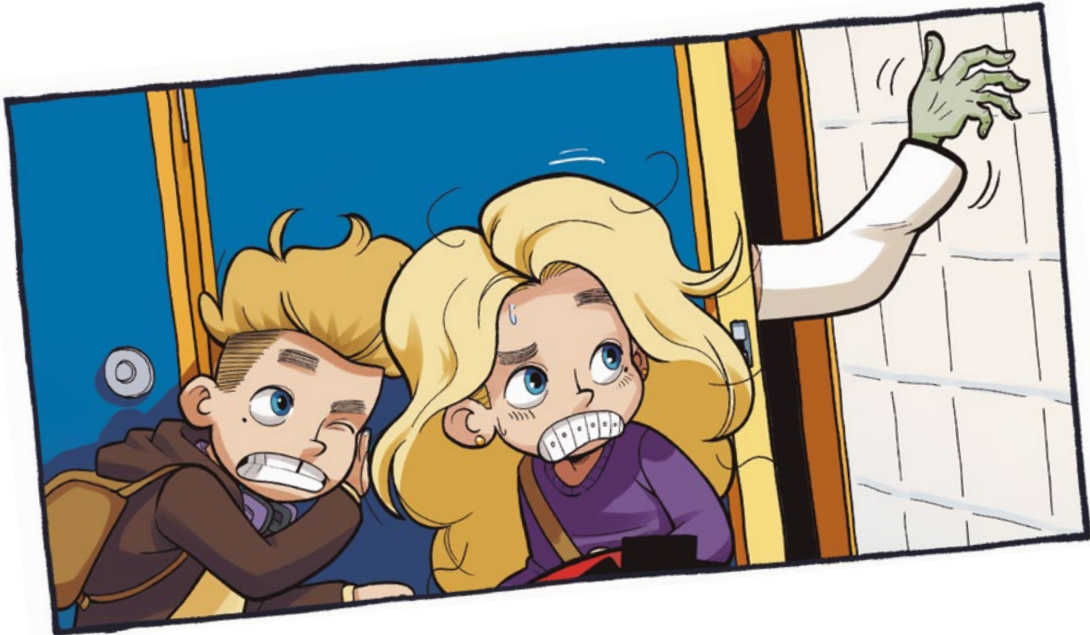
LA TIRA
bromera

1

L'APP MISTERIOSA

Hui havia de ser un dia com qualsevol altre a l'IES Romer dels Desemparats. Un avorrit dilluns com un altre qualsevol però pitjor, perquè tenia examen de Ciències Naturals a segona hora, i així era impossible començar bé cap dilluns.

Però que maleducada! Perdona, em presente: el meu nom és Natzaret i tinc dotze anys, i en aquests moments estic tancada a l'aula de castic del meu institut, assetjada per una horda d'**influencers vivents** assetegats d'atenció.



Que no saps què són? Clar, jo aquest matí tampoc en tenia ni la més remota idea... I segur que et preguntes com he arribat a trobar-me amb aquest superproblema. Tot ha començat així que ens hem alçat...

El meu germà Borja i jo ens hem despertat com cada matí.



Ens assemblem molt, encara que li trac un centímetre, a Borja, cosa que no reconeixerà mai.



En la mateixa postura i amb la mateixa quantitat de bava penjant (deuen ser coses de bessons, m'imagine).

Cada matí ens despertem i aprofitem al màxim fins a l'últim minut en el llit.



QUE SE LIN VAN LES VITAMINES, AL SUCI AFANYEU-VOS O ARRIBAREU TARD!



Els adults es pensen que encara ens creiem això de les vitamines del suc. Però tant Borja com jo ho buscàrem en internet i és una llegenda urbana. Això i allò altre del tall de digestió, una altra *creepypasta* (tota criatura sap que, en realitat, el que volen els nostres pares és tindre'ns controlats a la platja mentre fan la becada).

Després ens desdijunem, a voltes tots alhora, a voltes per torns. Com tots els dies, aquest matí la mare ha sigut la primera a alçar-se i desdijunar-se mentre veia les notícies d'esports (sempre que no haja perdut el seu equip). Hui s'havia posat el Canal 24h, que sol ser un romanç terrible, però de sobte un senyor MOLT vell, i que de ben segur que fa la mateixa olor que el iaio, ha començat a dir que les xarxes socials podrien llavar-los el cervell, als joves. En fi, BOOOOMEER! No hem discutit molt amb la mare perquè era massa matí per a pensar.

–Gràcies per la info, crac! –conteste a la tele mentre repartisc els xurros del dia d'abans entre el meu germà i jo.

–Vosaltres rieu! Vos quedareu apardalats amb tanta pantalleta i més blancs que Dràcula, que no vos pega mai el sol! –La mare trau Dràcula a passejar sempre que pot.

–No sé, mare, tu també estàs enganxada a les telenovel·les turques i també estàs bastant blanca –Es ruboritza. El meu comentari és 100% efectiu.

Per aquesta classe de coses és pel que Borja i jo solem desdijunar-nos amb les nostres pròpies notícies: TokTok, Instantàneogram i MyTube, mentre ens bevem el suc i devorem xurros, magdalenes o el que se'ns pose per davant.

—De veres, xics, esteu obsessionats amb els mòbils. Anit eixia una llum roja per davall de la porta de la vostra habitació..., i la llum del vostre flexo és blanca, així és que no estàveu estudiant, segur. —A la mare no li agrada que estiguem molt amb els mòbils i menys encara de nit. Sempre diu que ens trastoquen els cicles circadinosequè.

—Però si no tocàrem els mòbils, mare! Tenim examen a segona hora, recordes? —ha protestat Borja, sense moltes esperances de convèncer-la.

—I d'on venia aquella llum, senyoret? Quan vaig obrir la porta per a agafar-vos en una falta, tot estava a fosques i vosaltres adormits. —A l'«adormits» l'ha acompanyat un gest de cometes amb els dits tan fort que fins i tot ha sonat un esclafit d'ossos a la cuina.— Però ja sabeu que hi ha una cosa que no falla —prosegueix la mare, mirant amb complicitat el pare, que entra en aquest moment a la cuina...

—La prova del cotó-en-pèl, dimoniets! Com van de bateria els vostres mòbils? —pregunta el pare mentre estira la mà dreta. És la seua revisió matutina: els nostres pares ens lleven els carregadors a les nits, i així s'asseguren que, si ens quedem fins a tard jugant a algun videojoc o mirant algun vídeo per internet, no tindrem bateria per al pati de l'institut l'endemà. És com un castic diví: cruel, però merescut i just.

Així que ens resignem a donar-li els telèfons, com els presos de les pel·lícules que donen totes les seues pertinences als carcellers abans d'entrar a la presó. Però, quan alcem la mirada del terra i ens fixem en la seua reacció, veiem que el pare passa d'una mirada de superioritat moral a una

mirada contemplativa, i després a una mirada d'absurda credulitat (amb lleugers tics d'orgull, he d'afegir).

—Estan nets, amor —es gira cap a la mare—. Diuen la veritat. —Al pare li encanten les pel·lícules policíaques i disfruta molt fent de poli, com ara. Hauria de deixar de veure tantes pel·lícules d'*Arma letal*.

—Bé, doncs m'alegra sentir això. Potser la llum venia de la finestra del veí que dona a la vostra habitació. Però de veres que era una llum roja molt intensa que desaparegué tan bon punt vaig obrir la porta —es justifica la mare, encara preocupada.

S'ha de dir que la mare no és molt bona detectiu, però ho intenta; per dir la veritat, jo tampoc sé a què es referia amb això de la llum roja.

—Pots tornar-los els mòbils, torronet. —Sí, la mare li diu torronet al pare, per a la nostra vergonya, mentre li acaricia la barbata amb el dit índex. De veres, pare, mare, stop, per respecte als vostres fills.

—I recordeu que ahir de vesprada instal·laren a l'institut el nou wifi que demanarem des de l'AMPA. Així és que, per favor, connecteu-vos-hi i no gasteu dades, que després la vostra factura la paguem nosaltres i no som el Banc d'Espanya.

Assentim mentre el pare ens torna els mòbils. Un nou wifi a l'institut, encara sort..., l'antic no anava cara a l'aire! En aquest moment, Borja desbloqueja el mòbil i arrufa les celles. Alguna cosa no està al seu lloc.

—Escolta, Natz, has vist açò? —diu Borja, sense llevar la vista del mòbil, sempre amb les celles arrufades.

–Si no lledes el ditot, no hi puc veure res, fill.

Quan Borja alça el dit índex, deixa veure un logotip de colors roig i verd, del que sembla una aplicació mòbil: **IN-FLUGRAM**.

–Que estrany, això no estava ací anit. Es deu haver descarregat per alguna actualització del mòbil?

–Ni idea... No deu ser perquè et fiques en pàgines d'aquelles... rares? –conteste amb un somriure sorneguer d'orella a orella.



Enfadat, Borja em lleva el mòbil de les mans i comença a furonejar-lo.

–Eh, eh, para, que hi ha coses privades! –Ara qui s’apura soc jo, perquè en les profunditats MÉS profundes del meu mòbil tinc guardats uns vídeos bastant *salsejants* sobre certa confessió d’amor que tampoc vos pense contar ara mateix a vosaltres...

Al cap d’un segon, posa cara de triomf i jo comence a posar-me nerviosa, a enrojolar-me, i em puguen unes acolorades des de la punta dels peus fins al cap que crec que estic a punt de morir-me. «Ha trobat els vídeos! Però ha sigut massa ràpid, no?»

–Ho sabia! Veus, Mari Sabuda? Tu també la tens instal·lada! –diu mentre m’acosta tant la pantalla a la cara que note la caloreta que desprén.

Desconcertada, observe el que m’assenyala i solte de colp tot l’aire que havia agafat: es refereix a l’app nova. Jo també la tinc instal·lada! Bo, falsa alarma, esperem que el pare i la mare no s’hagen adonat de res...

–Com he de tindre instal·lada una app que ni tan sols conec? –conteste, molesta perquè m’haja agafat el mòbil, mentre li’l lleve d’una manotada–. Recollins, si és veritat... Que estrany! Què deu ser?

–No ho sé, però sona xulo. «YOLO!» –respon el meu germà molt entusiasmat–. M’hi registraré! Si som dels primers, segur que hi ha alguna recompensa... Se’ns deuen haver avançat Gemixii07 o LukaGames? Sempre estan a l’última, aquests dos.

–Però de què parreu? –remuga el pare mentre amaga el

cap entre els braços—. Amor, jo és que ja no els entenc amb els seus mems i les seues stories i tota la resta de paraules rares en anglés... Per què no poden ser normals?

—Ai, torronet meu, açò és normal ara, és només que tu no estàs actualitzat.

—Ni ho estaré mai. Si a mi m'arriba un SMS i apague el mòbil, per a ficar-me en el TusTuk o alguna cosa així, que estan tot el dia ballant i fent la mona. No entenc aquesta joventut! —continua el pare estirant-se dels cabells.

—Mireu com s'ha posat el vostre pare! —diu la mare mentre s'alça de la taula i ens obliga a imitar-la—. Ja aneu amb el temps just, llaveu-vos les dents i voleu cap a l'institut o arribareu tard. —Ens espenta pel corredor cap al bany, sense que puguem resistir-nos.— Espere que vos vaja molt bé l'examen! En tornar, em conteu com vos ha anat i, si m'agrada el que sent, potser hi haja premi aquesta nit.

—Ui, jo sé què significa això! Més vos val fer bé l'examen! —contesta el pare des de la cuina.

—D'acooord! —contestem alhora Borja i jo. El premi de què parla la mare sol ser el nostre plat favorit: truita de creïlles amb aletes de pollastre. Aquest matí més que mai, imploro als déus de les ciències naturals que ens posen un examen fàcil. Bé, els ho imploro a ells o a la professora Savini.

Carregats com a mules amb tots els llibres, les llibretes, els apunts, les molles de xurro i les baves dels nostres pares a les galtes (ecs!), eixim de casa disposats a menjar-nos el món, l'examen de Ciències Naturals i els sàndwits del pare. Quan toquen les dues de la vesprada, tot haurà aca-

bat. Tinc la sensació que serà un dia llarg, igual que quan puges en ascensor amb un veí i t'aguantes un pet, i vius en el seté pis. Ja saps, encara que el trajecte siga curt, es fa etern. Per a mi, això era aquest dilluns, tot i que la promesa d'unes aletes de pollastre el millorava.

El que no m'imaginava és que l'examen no seria hui el nostre principal problema.

